

## Jancsika és Juliska valóságos története

Hol volt, hol nem volt, a Meseország Újkapuján túl, a Nagyerdő mélyén, a Friss patak partján volt egy csinos kis házikó. Nem is volt az olyan yira kicsiny, mint inkább csinos, napfényes, takaros. Abban lakik egy favágó két gyerekével, feleségével és apósával. Szegényesen, de boldogan élnek. Anyuka és Nagypapa erdei gyümölcsöt, gombát, gyógyfűvet, mézet gyűjt, így hát mindig van finom ennivaló és innivaló az asztalon. Vasárnap és ünnepnapokra sült hús is jut bőven, mivel Nagypapa ügyesen felállított csapdái gyakran fognak vadat.

A két gyerek, Jancsika és Juliska szorgalmas, és minden tudásra fogékony. Nagypapától megtanulták, miről lehet felismerni egyes növényeket, az év melyik napján kell gyűjteni, ha gyógyításra, és melyik napján, ha táplálkozásra szeretnék használni. Aki figyelmesen bánik a növényekkel, azt azok sugallataikkal tanítják, segítik. A Nagypapa megmutatott nekik minden vadállatot és madarat. Megfigyelték viselkedésüket, szokásaikat, éneküket, beszédüket.

A Nagypapa nagyon jókedvű ember. Sokszor vicces mutatványokkal szórakoztatja szeretett unokáit. Anyuka tanítja őket írni, olvasni, énekelni, táncolni és házimunkákat végezni. A sok munka ellenére is mulatságos az életük. Apjukat ritkán látják, késő este jön, és kora reggel megy az erdőbe fát vágni. Nagyon erős és szorgalmas ember.

Amit csak tudnak, megtermelnek maguknak. A legközelebbi városban, ami elég messze van, csak ruhát, szerszámokat és sőt vásárolnak néha. Most is, mint máskor, Anyuka és Nagypapa elment bevásárolni. A városba vezető úton megtámadták őket és megölték.

Elkeseredett a két gyerek, de a favágó is. Naphosszat sírnak, búslakodnak. A favágó csak fát tud vágni, a gyerekek pedig sokat tudtak, de

még gyengék az állandó munkára. E kilátástalan helyzetben a favágó a legjobb megoldásnak látja asszonyt hozni a házhoz. Távolról hozott is egy csinosat, mivel hát még ő is fiatal és jóképű férfi. Csinosnak csinos, csak sajnos nagyon lusta.

A kitermelt fát mostanában nem lehet eladni, így nem jön pénz a házhoz. Az élelem, amit Anyuka és a Nagypapa bekészített, elfogyott.

Ahogy a favágó este az üres asztalnál töpreng, megszólal az asszony pergő hangon, mert nyelve, az van.

„Ez nem mehet így tovább. Lassan már egy embernek sem jut betevő falat, nemhogy négynek. Szabaduljunk meg a gyerekektől.”

„Hogy mondhatsz ilyen gonoszságot?”, förmed rá a favágó.

Az Apa szorgalmas ember, de sajnos befolyásolható, jellemtelen, és az asszony unszolására beleegyeznek, hogy kivigyék a két kicsit az erdőbe, és otthagyják.

A gyerekek éhesen feküdtek le, nem tudtak elaludni, és így szerencsére meghallották, mit terveznek. Szinte megbénultak döbbenetükben. Nemcsak lusta a mostoha, hanem ravasz és gonosz is, az apjuk pedig mennyire gyáva.

Jancsika legyőzte magában az elveszettség érzetét, elképzelte holnapi helyzetüket, és máris született a fejében egy terv.

Ahogy az Apa és a mostoha elalszik, kilopódzik a házból. A Friss patak partján apró, fehér kövekkel megrakja zsebeit, és visszalopódzik az ágyba. Hangtalanul közlekedik, mint az árnyék. Erre a Nagypapa tanította meg. Menet közben előregörnyedünk, aprókat lépünk, és térdeinket magasra emeljük. Kezeinket előrenyújtjuk, ujjainkat, a mutatóujjunk kivételével, ökölbe zárjuk. Lábunk elé nézünk úgy, hogy a kezeinket is lássuk. Ha hosszabb távon kell így közlekedni, kezeinket kulcsoljuk össze a hátunkon.

Ő nem fél a sötétben. Sokszor sétált a Nagypapával éjjel az erdőben.

„Éjjel az erdő olyan, mint a bársony”, szokta mondani ilyenkor a Nagypapa.

Ha szereted a sötétséget, akkor nem félsz tőle.

\*

Másnap reggel korán indultak. Jancsika hátramaradt, és az erdő ismeretlen részében húslépésenként észrevétlenül elejtett egy-egy kavicsot. Ahogy megérkeztek, így szólt a mostoha:

„Gyerekek, ti most menjetek rőzsét gyűjteni. Nagy tüzet rakunk.”

Mikor már volt elég rőzse, meggyújtotta, és így szólt:

„Megyek, segítek apátoknak. Maradjatok itt és melegedjete. Ha végeztünk a favágással, jövünk értetek.”

Leültek, csendben nézték a tüzet. Tudták, nem jönnek értük. Gyászolták Nagypapát, Anyukát és önmagukat. Elszorult a szívük. Juliska zokogott. Jancsika kibontotta a tarisznyát, amit a mostoha otthagzott. Eszegettek és hallgatták a madarak énekét. Azután meséltek egymásnak Anyukáról, Nagypapáról. Míg meséltek, mintha jelen lettek volna ők is. Boldogok, vidámak lettek, mint amikor együtt voltak. Testileg, lelkileg feltöltődve energiával, nyugodtan várakoztak késő délutánig. Majd amikor meggyőződtek róla, hogy valóban nem jönnek értük, elindultak hazafelé. A patakparti fehér kavicsokat, melyeket Jancsika elszórt húslépcséenként, könnyen megtalálták. Menet közben beesteledett, de szerencsére holdfényes az éjszaka. Jancsika büszke a tervére. Örömeben Nagypapát idézi:

„Minél jobb a terv, annál nagyobb az esély.”

Erre Juliskának eszébe jut Nagypapa egyik vicces mondása:

„Aki nem gondol előre, az hátramarad.”

Nevetgélve, lassan botorkálva közeledtek a házukhoz. Már hajnalodott, mire megérkeztek.

A mostoha nagyon meglepődik, de leplezi, és bosszúsan így kiált:

„Merre jártatok, ti csavargók? Az egész erdőt tűvé tettük értetek!”

A gyerekek tudják, hogy hazudik, de félnek ezt a szemébe mondani. Az Apa úgy megörült a gyerekeknek, hogy könnyezett, és azt sem tudta, melyiket ölelje. Megfogadta, soha többé meg nem válik tőlük.

A szegénység és koplalás maradt. A mostoha egy napon ismét rákedett:

„A gyerekek miatt felkopik az állunk.”

Győzködi, noszogatja, csábítgatja az Apát, és az ismét beleegyezik. Még meg sem virradt, már kiabálja erőltetett nyájassággal:

„Ébresztő, hétaalvók! Megyünk fát vágni.”

Indulás előtt kaptak egy-egy darab száraz kenyeret. Elöl ment Apa a mostohával, utánuk három lépésre Juliska. Jancsika lemaradt. Figyelte messziről a mostoha viselkedését, aki túlzottan ficáncol Apa körül, valaminek nagyon örül. Felkeltette Jancsika gyanúját. Azt gondolja, biztos, ami biztos, ő megjelöli az utat. Időnként egy-egy morzsát hullajt a száraz kenyérből.

Úttalan utakon bandukoltak befelé a sűrű erdőbe. Ahogy megérkeztek, az Apa elindult fát vágni, ők pedig rőzsét gyűjtöttek. A mostoha meggyújtotta a tüzet, és így szólt:

„Ti itt maradtok. Én megyek, segítek apátoknak. Majd jövünk, ha végeztünk.”

Minden úgy történt, mint előző alkalommal, ez megerősítette Jancsika gyanúját, sőt biztos is lett, habár az apjuk esküdözött, nem fog tőlük soha megválni, most sem jönnek értük.

Nagyon korán keltek, sokáig gyalogoltak, elfáradtak. Ahogy leültek a tűz mellé, elaludtak. Mikor felébredtek, Jancsika megszólalt kedvetlenül:

„Induljunk. Úgysem jönnek értünk.”

Késő volt. A madarak felcsipegették a kenyérmorzsákat.

Jancsika bosszankodik, majd leül és nagyokat sóhajt. Igazából nem az bántja, hogy nem jutnak haza, otthon már nem szeret lenni, hanem az, hogy rossz volt a terve. Megállapította, abban tévedtek, hogy elaludtak. Ha rögtön indulnak, amikor a mostoha elment, még meglettek volna a morzsák.

„Ha meg is lennének a morzsák, félnek hazamenni. A mostoha mindenáron meg akar tőlünk szabadulni. Ha Apa nincs odahaza, agyonüthet bennünket, és azt mondhatja, elkóboroltunk”, mondja Juliska sírva.

„Igen. Apa hiszékenységét látva a mostoha merészebb tervet is szöhet ellenünk”, mondja Jancsika, majd határozottan kijelenti:

„Itt alszunk”, és rámutat egy barlangszerű bemélyedésre.

Letört ággal kiséperte a kis barlangot, majd avart gyűjtött, és fekhelyet készített. Sötétedéskor összébúva elaludtak. Jancsika álmában Nagypapával beszélgetett, Juliska pedig Anyukával főzőcskézett. Kora hajnalban ébredtek. Elmesélték egymásnak álmaikat. Jancsika idézte a Nagypapa egyik tanácsát:

„Ha rossz a terved, tegyél úgy, mintha nem lenne. Ha nincs terved, még a szerencse segíthet.”

„Induljunk el azon az úton. Az hátha egy jó út”, mondja Juliska.

Nincs miért sietni. Egy kicsit félnek is. Mégis elindulnak lassan. Ahogy mennek, mendegélnek, figyelik az út mentét. Ha olyan gombára találnak, amely nyersen is ehető, leszedik, zsebre rakják, útközben eszegetik. Jó ízű, nem mérgező húsos szárú növényekből szakítanak egy-egy szálat, azt rágcsálják menet közben. Így oltják szomjukat. Ez az eledel arra jó, hogy ne haljanak éhen. Ha érett erdei gyümölcsre bukkannának, abból jól lehetne lakni. Az út mentén nincs gyümölcsfa, ezért letérnek az útról, és nekivágnak a rengetegnek. Hamarosan egy tisztásra jutnak. A közepén meglátnak egy különös házat. Mézeskalácsból van a kerítés, a falak, a tető. Cukorból az ablakok. Az éhség óvatlanná tette őket. Közelebb mennek, letörnek egy-egy darabkát a kerítésből, és azt rágcsálják ámulva-bámulva a színpompás látványt. Ilyen szép házikót el sem tudnának képzelni. Ha nem lennének elgyötörve az éhségtől és hosszú gyaloglástól, Juliska éles szeme látná, ez csak varázslat, és Jancsikának is eszébe jutna, mit mesélt

Nagypapa a boszorkányokról. De most a látványtól elkápráztatva élvezik a mézeskalács bódító édes ízét.

Egyszer csak megszólal valaki odabentről:

„Ki tördeli a házikómat?”

Feltáru a mézeskalács ajtó. Előbújik egy aprócska öregasszony, és megszólal nyájas hangon:

„Hogy kerültetek ide, kedveskéim? Eltévedtetek, szegénykéim? Biztosan nagyon éhesek vagytok. Na gyertek csak be, van nálam mindenféle finom falat.”

Kézen fogja őket és bevezeti. Ahogy belépnek az ajtón, Jancsikát belöki egy vasketrebe, és rázárja az ajtót. Ugrik egy nagyot, táncol és vihog örömeiben. Könnyen becsapta az emberfiókákat.

Juliska eközben fenékre esett. Úgy is maradt. Ülve sírdogál.

Jancsika megbénult rémületében, rádöbrent, ez a vénasszony boszorkány. Az életében még ekkora félelmet nem érzett. Teste libabőrös. Égnek áll a haja, remegnek lábai. Leül a ketrec sarkába, elfordítja fejét a rút boszorkától, és halkán nyöszörög.

A vén banya rákényszerítette szegény, gyenge Juliskát a nehéz házimunkára. Sok különböző finom ételt készítettett vele Jancsika részére. Ezenkívül mos, takarít. Közben Anyukától tanult dalocskákat énekelget.

Jancsika gyanítja, a banya őt levágásra hizlalja, mint az emberek a disznókat és más háziállatot. Jól eszik, de mikor a banya nem látja, folyamatosan edz, erősíti magát. A terve az, hogy majd mikor a boszorkány őt levágni vezeti, ellenáll. Részletesen kidolgozta a tervet. Jön a banya, kizárja az ajtót, és vezeti őt ki a vasketrecből. Nagyon tunyának tettei magát. Ahogy kiérnek az ajtón, robbanásszerűen nekiugrik, fellöki, kirohan a házból, és a legnagyobb sebességgel fut tovább.

A Nagypapa azt mondta, a boszorkányok tudnak repülni. Így üldözőbe veheti, de ő védőmozgással fogja elhárítani a támadást. A Nagypapa azt mondta, ha a levegőből megtámad egy boszorkány, lábaiddal dobolj a földön, kezeiddel végezz olyan körmozgást, mint a szélmalom szárnyai, és torkod szakadtából vonyíts. Ha sikerülne így megütni a támadó boszorkányt, az komolyan megsérülne. Ha távolabb leszáll a földre, Jancsika fölpattan, és gyorsan futásba lendül, mert hát fürgébb egy vén banyánál. Eközben Juliska fölgyújtja a boszorkány házát. A boszorkány, amint meglátja, hogy ég a háza, felhagy az üldözéssel, és tűzoltásba kezd. Jancsika és Juliska ezt kihasználva nagyon messzire elfut. Ezt a tervet már többször is megbeszélte Juliskával, mikor a banya nem hallhatta őket.

Juliska alapos nagytakarítást végzett. Remélte, megtalálja a vasketrecajtó zárjának kulcsát. De hiába.

„Valószínűleg eldugta, vagy magával hordja”, bosszankodott.

„Néhány szoba ajtaja mindig zárva van. Biztos valamit rejteget odabent. Valószínűleg a kulcs is ott lehet.”

\*

Telenként a Nagypapa sokat edzett. Ha Jancsika nézte edzés közben, ő megmagyarázta neki, mit miért tesz, és az mire jó. Ebben a helyzetben Jancsikának határozottsága, merészsége és testi ereje növelésére van szüksége.

Határozottságának fokozására döntéshozó képességet növelő gyakorlatot végez. Állva széttárja karjait, mintha valamit elkapna. Nagyon erősen szorítja ökleit, és lassan húzza azt az elképzelt valamit egészen a torkáig. Erőset dobbant bal, majd jobb lábával, azután meglazítja ökleit. Ezt megismétli néhányszor.

Arra figyeljünk, hogy dobbantáskor is bent tartsuk a képzeletben odahúzott valamit.

Merészségének fokozására félénkséget csökkentő gyakorlatot végez. Állva jobb lábát felemeli, és lábfejét az ágyékára helyezi, majd testét enyhén megdönti előre. Kezeit lassan széttárja, és repülő madár szárnyainak mozgását utánozza. Mikor már kialakul az egyensúlyérzet, és lágy lesz a kézmozgás, még a fejét és tekintetét is legyezőszerűen mozgatja. Ugyanezt megismétli jobb lábon állva.

Az erősítő gyakorlatokat (fekvőtámasz, helyben futás, helyben ugrálás) hevesen és határozottan végzi.

Így harciasságát, robbanékonyságát és gyorsaságát is fejleszti.

Ha a boszorka otthon van, Jancsika lustán fekszik, alvást mímél, de közben gondolatban gyakorol.

Belégzéskor jobb kezével képzeletben elkapja a jobb sarkát, kilégzéskor jobb kezét képzeletben fölhúzza a fejéig. Ezt képzeletben megismétli bal kezével, majd folytatja tetszőleges ideig.

Ez a gyakorlat finoman mozgatja belső izmainkat, és emlékezetjavító is. Azonkívül, ha sokáig rossz életkörülmények között élünk, például vasketreben, mint Jancsika, egészségünk megőrzését teszi lehetővé azzal, hogy megőrzi jó álmunkat.

Úgy fekszik, hogy háttal legyen a boszorkának, és szemmeresztgetést végez.

Ha meresztgetjük a szemünket, fokozzuk harciasságunkat, nyugtatjuk és biztatjuk magunkat.

Takarítás közben Juliskának eszébe jut, Nagypapa azt mondta, a boszorkányok gyerekeket is esznek. Ők már annyira eltávolodtak az embe-

rektől, mint az emberek az állatoktól és növényektől. Ha gyereket esznek, az számukra olyan, mintha csirkét ennének.

Ahogy a banya elment hazulról, ezt gyorsan elmondta Jancsikának.

„Sajnos, ez így van. A Nagypapa mindent tudott, sok mindenre tanított is minket, csak az a kérdés, a megfelelő tudás eszünkbe jut-e időben. Legyél nagyon óvatos. Ha valami gyanús, alkalmazd az időhúzás taktikáját. Úgy tegyél, mintha nem értenéd, mit mond a banya. Húzd az időt, és közben gondolkodj a helyzet megoldásán, keresd a kibúvót”, válaszolja Jancsika, és közben nagyon komolyan néz Juliskára.

\*

Telnek-múlnak a napok, hetek, hónapok. A banya nem sokat beszél hozzájuk. Reggel kiadja a napiparancsot Juliskának, és este ellenőrzi, elvégezte-e. Általában meg van elégedve. Ezért volt furcsa, amikor egy ebéd után hirtelen felpattanva sűrgetően ezt mondta:

„Juliska, kenyeret sütünk. A kemence be van fűtve, a tészta be van dagasztva, csak ki kell sütni. Ülj fel a lapátra, beduglak a kemencébe, megnézed, eléggé meleg-e.”

Juliska rögtön rájött, őt akarja megsütni, nem a kenyeret. Leplezi ezt, és húzódozva mentegetőzik:

„Én a kemenceajtón be se férek. Meg azt sem tudom, milyen meleg kell hogy legyen a kemence, hogy elég meleg legyen.”

„Te ostoba lány”, mérgelődik a banya.

„Ha én beférek, te hogyne férnél”, mondja, majd kinyitja a kemence ajtaját, és behajol. Juliska odaugrik, fürgén fenéken billenti, és a banya beesik a kemencébe. Gyorsan becsukja a kemenceajtót, gondosan be is reteszeli, majd fut Jancsikához a szerencsés fordulat hírével, aki a rácson keresztül átöleli ügyes kishúgát. Sírnak, zokognak örömükben.

Amikor az öröm mámorából fokozatosan észhez térnek, Jancsika leül, Juliska pedig hozzáfog a kulcs felkutatásához.

Feltörte a zárt szobaajtókat. Talált sok aranyat, ezüstöt, gyémántot, de a kulcsot nem. Csüggedten leült a ketrec tövébe.

Jancsika vigasztalgatta fáradt kishúgát:

„Ne aggódj, ha kihűl a kemence, a hamuban megtalálod. Bizonyosan a banya zsebében volt a kulcs.”

„És ha elég a tűzben?”, aggódott Juliska.

„A Nagypapa azt mondta, hogy a vas nem ég el a tűzben, a kulcs pedig vasból van”, jelentette ki határozottan Jancsika.

Este Juliska takarót terített a ketrec mellé, és lefeküdt. Jancsika belülről feküdt a ketrec tövében. Megfogták egymás kezét.

„Nagypapa nagyon okos volt”, mondta Juliska.  
„Igen”, válaszolt Jancsika.  
„Anyuka is nagyon okos volt”, mondta Juliska.  
„Igen”, válaszolt Jancsika.  
„Lehet, hogy mi is okosok vagyunk, mert mi az övéik vagyunk”, mondta Juliska.  
„Igen”, válaszolt Jancsika.  
Elszenderedtek békésen. Végre félelem nélkül.

\*

Van született és tanult boszorkány. A rossz gyerekek közül egyesek, akik kínozzák az állatokat, lóvá teszik társaikat, becsapják jótevőiket, ha felnőnek, boszorkányok lesznek. Ezek a született boszorkányok. Általában nem különösebben tehetségesek, nagy varázslatokra nem képesek, de biztosan gonoszok.

Azok, akik kíváncsiságból, kalandvágyból tanulják a boszorkányságot, ritkán gonoszok. Semleges vagy inkább jóságos banyákká válnak. Ha tehetségesek, nagy varázsserejük is lehet.

A tehetséges boszorkányt nem lehet megölni. Halálveszély esetén kimondja a varázsigét, és elillan a színhelyről.

A banya, aki foglyul ejtette Jancsikát és Juliskát, nagyon tehetséges. Igazából nem is boszorkány, hanem varázsló, aki boszorkánnyá varázsolta magát.

Háromszázötven évig élt mint varázsló. Nem tudott bejutni az örök élet birodalmába, és mikor érezte, energiája csökken, boszorkánynak varázsolta magát. Ezzel meghosszabbította az életét, mert a boszorkány életforma takarékos, kevesebb az energiafogyasztása, mint a varázslóké és embereké. Már kilencven éve él boszorkány alakjában.

Varázslókorában Lajosnak hívták. Amikor boszorkány lett, a Lukrécia nevet vette fel. Boszorkány barátnői Lucának becézik. Tudásban és varázserőben többszörösen felülmúl minden boszorkányt. Kezdetben adott magára. Ismételte a varázsigéket. Varázslásgyakorlatokat végzett. Ügyelt a táplálkozásra, rendszeresen tornázott és futott. Később elment a kedve mindentől, mogorva, rosszkedvű lett. Unatkozott, hiányolta a királyi udvar intrikáit. Néhányszor átvarázsolta magát különböző személyekké, és bejárta a környező falvakat, városokat, de ez elég nagy energiapazarlással jár, és ezt mind ritkábban teszi. Úgy hatvan éve megismerkedett két falusi boszorkánnyal, Vilmával és Lilivel. Velük jókat szórakozik, de hatásukra lassan meg is romlott.

Vilma és Lili született boszorkányok, varázserejük alig volt, amikor megismerték Lukréciaát, de már akkor is gonosznak gonoszok voltak, és dilisek is.

Egyszer majdnem agyonverték egymást. Az úgy történt, hogy elfogta őket az ő világukban oly ritka érzés, amit úgy hívnak, szerelem. Úgy érezték, nagyon szeretik egymást. Ennek jeléül hajukat közös copfba fonták. Fogadalmat tettek egymásnak az örök szerelemre. De szokás szerint hamarosan összevesztek, és elkezdték püfölni egymást. Mivel a hajuk összekötötte őket, nem tudtak eltávolodni egymástól, megvadultak, verték egymást végkimerülésig. A szoba közepén vértócsában feküdtek eszméletlenül, amikor Luca rájuk talált. Közös copfjukat levágta. Megfürdette őket. Egy hétig az ágyat nyomták. Ha Luca nem főz nekik varázserejű gyógyteákat, elpusztulnak.

Vilma és Lili kedvenc foglalatossága a falusi férfiak bolondítása. Csofálatos, tündéri lánynak varázsolják magukat. Mezőn egyedül dolgozó férfit szemelnek ki, csatlakoznak hozzá azzal az ürüggyel, hogy segíteni szeretnének. Addig serénykednek körülötte, illegetik magukat előtte, amíg beléjük nem szeret. Ahogy megérzik a férfi vonzódását, elkezdik halálkomolyan játszani komédiájukat, ami a férfi számára sokszor tragédiával végződik.

Először is meggyőzik a férfit, hogy ők mind a ketten halálosan beleszerettek. Elkezdnek azon veszekedni, melyikük szerelmesebb. Ha jókedvükben vannak, még össze is verekednek érte. Később elkezdik ugratni, mutassa be ő, mennyire szerelmes. Újabb és újabb próbákat találnak ki, amibe néhány férfi bele is hal, de mindegyik nagyon nevetségessé teszi magát. Az egyiknek azt mondták, úgy bizonyíthatja irántuk érzett szerelmét, hogy leugrik egy magas fa hegyéből. Szerelmes volt, leugrott, és kitörte a nyakát. Volt olyan, hogy meztelenre vetkőztették, és felgyújtatták vele saját ruháit. Úszni nem tudótól azt kérték, ússza át a patakot, amibe bele is fulladt szegény. Volt olyan is, aki annyira beléjük bolondult, hogy hetekig nem ment haza a mezőről, várta, csak még egyszer meglássa őket. Ők jókat szórakoznak, de jókat szórakozik Luca is, aki ezeket a színjátékokat messziről nézi végig.

Vilma és Lili folyamatosan ugratja egymást. Ha valamelyiknek sikerül lóvá tenni a másikat, abból veszekedés, nemritkán verekedés lesz. Néha összefognak, és közösen ugratják Lucát.

Így volt akkor is, amikor azt mondta Vilma Lucának:

„Te tehetséges vagy, de nagyon unalmas. Miért nem varázsolsz valami izgalmasat, érdekeset?”

„Például mit?”, kérdezte Luca vesztére.

„Varázsolj mézeskalács házikót, azzal fogjunk emberfiókákat, és süssük őket ropogósra”, mondja Lili, majd nagyokat vihog.

„Ez különös lesz. Imádom a különös dolgokat”, mondja Vilma.

„Meg is hizlalhatnál egyet. Mint ahogy az emberek a libákat és disznókat szokták”, teszi hozzá Lili, mert tudja, minél lehetetlenebb a feladat, annál jobban érdekli Lucát.

A lányok, így hívja Luca Vilmát és Lilit, tudják, hogy Luca utálja az embereket ostobaságuk, kapzsiságuk, telhetetlenségük miatt, ezt kihasználva sikerült rávenni őt ennek a lehetetlenségnek a kivitelezésére.

Nagy munka volt mézeskalács ház varázslására varázsigét kitalálni. A vasketrec-varázslást sem volt könnyű megoldani. Ha nem tudja ezt megcsinálni, a lányok gúnyolódása elviselhetetlen lesz. Nagy nehezen, többszöri kísérlet után, nem éppen úgy, ahogy elképzelte, valahogy sikerült neki.

Alig telt el egy hét, arra jött Jancsika és Juliska. Ügyesen becserkészte őket. Kezdetben úgy gondolta, mindkettőjüket megsüti a lányok nagy öröme. Később az az ötlete támadt, csak Jancsikát süti meg, Juliskából tehetséges boszorkányt nevel. Ahogy teltek-múltak a napok, mind jobban tetszett neki Jancsika. Érzékelte belső energiájának növekedését.

„Nagy varázsló lenne ebből a gyerekből, ha átadnám neki a tudásomat. Csodálatos az akaratereje. A kislány pedig végtelenül ügyes és okos. Ha mindkettőjüket meghagyom, a lányok lerágják a fülemet”, így vívódott napokig.

Egy napon ebéd közben döntött. Megsüti Juliskát, ezzel kielégíti a lányokat. Ennyit megérdemelnek. Hatvan éve szórakoztatják hülyeségeikkel. Majd kint az erdőben visszavarázsolja magát varázslónak, bejön, és eljuttassa azt, hogy ő menti ki Jancsikát. Varázsló alakjában marad, és tanítja.

Sajnálja Juliskát, de így biztatja magát:

„Az emberek is sajnálják levágni a disznót. Valahogy túlteszik magukat rajta, és utána jót esznek a kolbászból. Nem?”

Na de most ő volt ostoba. Szabad egy értelmes gyereknek azt mondani, üljön rá a lapátra, hogy betegyék a kemencébe megnézni, elég meleg-e? Nem szabad. A felnőttek az okos gyereket meg kell tisztelnie legalább azzal, hogy huncutabban csapja be. Lebecsülte az emberfiókát. A varázsló ostobasága is végzetes lehet.

\*

Jancsika és Juliska mélyen aludt a ketrec tövében, mikor megérkezett Caci, a Luca banya cicája. Föltelepedett a meleg kemence tetejére. Elnyúlt kényelmesen. Imád lustizni a kemencén, de most aludni készül. Hosszú

útról jött. Sokáig vendégeskedet Vilma és Lili cicáinál, Öcsinél és Picinél, így Jancsikával és Juliskával még nem találkozott.

Caci nagyon szép macska, nem látszik rajta, hogy már kilencvenöt éves. Ötéves korában került Lucához. Falusi cica volt, de kijárt az erdőbe vadászni. Egerészett, madarászott. Egyik alkalommal őt ott megpillantotta Luca. A banyának megtetszett a cica ruganyos járása, könnyed ugrása, szemfüles cserkészése.

„Ez a macska erős, okos. Ilyenből lehet jó boszorkánymacskát nevelni”, gondolta.

Könnyen megfogta, mert Caci nemes lelkű, barátkozó természetű cica.

Kegyetlen gyötrelmeket kell elszenvednie egy cicának, mire boszorkánymacska lesz belőle. A tudatát változtatja meg a boszorkány. Az új tudatállapotban látja az energiákat és a másvilági lényeket. Ezenkívül érti az egyetemes nyelvet. Ez azt jelenti, Luca emberi nyelven beszél hozzá, ő pedig azt úgy érti, mintha macskanyelven beszélne hozzá.

Az átképzés folyamata a következő volt: Luca Caci ketrecbe zárva koplaltatta. Halál előtti állapotban föllazult a tudata, hallucinált, félrebeszélt. Luca olyan tudatállapotban, amelyikben érti az egyetemes nyelvet, folyamatosan figyelte, mit beszél Caci, és állandóan beszélt hozzá. Amikor Caci válaszolt, akkor a tudata azon a szinten volt, amelyiken érti az egyetemes nyelvet. Ekkor adott neki enni. Folyamatosan beszélt hozzá, és bottal bökdöste, nehogy elaludjon. Ha elaludna, eltolódna a tudatszintje. A végső célt, állandósítani ezt a tudatszintet, csak többszöri próbálkozással érték el. Addig szegény Caci sokat koplalt és ki is kapott, ha elaludt, amikor az nem volt engedélyezve.

A későbbiekben, mikor már tudta alkalmazni a megtanultakat, Caci hálás volt Lucának. A mai napig ez így van. Élvezi, hogy látja a világ csodálatos oldalát, többszörösen meghosszabbodott az élete, de mégis, ha eszébe jutnak elszenvedett kínjai, el tudná harapni a Luca torkát, akár a röptében elkapott verébét.

Most azért volt hosszabb ideig a lányok macskáinál, mert Luca parancsára oktatta őket. A macskák is olyan hagabajszok, mint a lányok, akik orrolnak rá, mert Luca azt mondta, hogy Caci kétszer értelmesebb, mint azok négyen együtt. Gondolt itt Vilmára, Lilire és a két macskára.

De Caci ez nem izgatja. Őt az önfegyelme, távolságtartása, időzítésérzéke és akaratereje kikezdhettlenné teszi.

\*

Ahogy a hajnal sugarai bevilágítottak az ablakon, Juliska felpattant, és futott a kemencéhez. Kinyitotta, és a még forró hamuban turkálni kezdett fürgén. Megpillantva a kulcsot, torkaszakadtából kiabálja: „Megvan! Megvan! Megvan!”

Jancsika, Nagypapa hangját utánózva, válaszol:

„Nem megmondtam?”

Kizárták az ajtót, és nagy lármát csaptak örömben. A láрма fölébresztette Cacit. Föltápáskodott, majd nagyot nyújtózott. Nem tudja mire vélni ezt a nagy zajt.

Juliska hozzáfogott a főzéshez, nem indulhatnak útnak éhen. Jancsika a meglelt kincseket szatyorba rakta, leült a tűzhely mellé.

Nézi Juliskát. Hallgatnak egy ideig, majd Juliska megszólal:

„Anyuka azt mondta, aki rossz ember délelőtt, az rossz ember délután is.”

Hallgatnak, majd Jancsika folytatja:

„A mostoha megszabadult tőlünk, mert nem akarta velünk megosztani a kenyeret. Gondolom, ha hazavinnénk ezeket a kincseket, ezekért megszabadulna tőlünk is és Apától is.”

Tanácsalatosan néztek egymásra. Jancsika felállt, nyújtózott egyet.

„Együnk. Anyuka azt is mondta, a legjobb ötletek evés közben születnek.”

Hozzáfogott megteríteni az asztalt. A tányércsörgés hallatán előbújt Caci.

Jancsika magánkívül van az örömtől, imádja a cicákat. Ő tud macskanyelven néhány szót.

Például:

- rnyáo azt jelenti, bújjál el, veszély van;
- meő azt jelenti, étel, ételt kaptál;
- má azt jelenti, kedves vagy, szeressük egymást;
- meé azt jelenti, víz;
- rmeő azt jelenti, egér.

Jancsika azt mondta má, és kinyújtotta kezét a cica felé. Caci megállt, tágra meresztette szemeit, leesett az álla. Ez a gyerek macskanyelven szólt hozzá. Ember tud macskanyelven. Ez csoda. Ezt a kedves szót má, kilencvennégy éve nem mondta neki senki. Jancsika rámutatott a készülő ennivalóra, és azt mondta: meő. Ellágyult a vén boszorkánymacska szíve. Odament Jancsikához, és a lábaihoz simult. Könnycsepp futott a szemébe. Jancsika az ölébe vette. Simogatja. Caci élvezi, habár Lucánál már teljesen leszokott a gyöngédségről. Dorombolna is szívesen, de valahogy nem jön ki a torkán. Ez a szerencse, mert így meghallhatta, hogy valaki közeledik. Elnyávogetta magát hangosan:

„Rnyáo”, és felugrott Jancsika öléből.

Jancsika megértette.

„Veszély van!”, kiáltotta.

Kézen kapta Juliskát, berántotta a kamrába, és magukra csukta az ajtót. Két szempillantáson belül bevágódott a ház ajtaján dérrrel-dúrral két boszorkány, Vilma és Lili.

„Luca, te szépséges boszorkány virágszál, merre vagy?”, kornyikálja Lili feltűnő nyájassággal.

„Nem érzem a pecsenyeillatot”, jegyzi meg Vilma gyanakvóan.

„Hova bújtál, te kétlábú varangy?”, dünnögi Lili hízelgést mímelve.

„De hol a pecsenye?”, vonyítja Vilma. Kutakodni kezd, benéz a sütőbe, majd megindul a kamraajtó felé. Caci felismeri a veszélyt, villámgyorsan lábai elé veti magát. Vilma megbotlik, közben rátenyerel a forró tűzhelyre. Ahogy elrántja a kezét, végighasal a padlón, fejét beleütve az asztal lábába. Lili vihog, mintha a világ legjobb bohózatát nézné. Vilma feltápászkodik. Szidja Cacit, és bele akar rúgni egy nagyot. Caci félreugrik, Vilma a levegőbe rúg, és a lendülettől újra a padlóra fenekel. Lilire a vihogástól, röhögéstől rájött a pisilhetnék. Fut kifelé a házból. Vilma felpattan és utánaered. A ház előtt utoléri, ráugrik.

Most Lili bizonyult erősebbnek. Vilma szökésre kényszerül. Lilit nem zavarja, hogy összepisilte magát, fut utána, ahogy utoléri, fenéken billenti. Visongva eltűnnek a láthatárról.

Jancsika és Juliska óvatosan előbújt a kamrából. Megköszönték Caci segítségét, és leültek enni. Furcsán nyugodtak. Caci jelenléte biztonságérzetet gerjeszt bennük. Érzik, Caci nem csak egy egyszerű macska.

Hosszabb csend után megszólal Juliska:

„A banyát Lucának hívták. Úgy szólították ezek, mikor bejöttek.”

„A cicát pedig Cacinak. Szép név. Nekem tetszik”, mondja Jancsika.

„Nekem is”, teszi hozzá Juliska.

\*

A boszorkányt, ha halálveszély fenyegeti, eltűnik a színhelyről. Kimondja a varázsigét és elillan. Az elillanás varázsigéje három szóból áll. Az első a test anyagának energiává alakulására hat. A második szó hat az elillanás irányára, a harmadik pedig az anyagszerűsödéssre, a test újbóli létrejöttére másik helyen.

Luca a forró kemencében, ahova Juliska fenéken billentése juttatta, halálveszélyben volt, ezért sürgősen ki kellett mondania a varázsigét, de nem jutott rögtön eszébe. Először is azért, mert meglepődött, hogy Juliska ilyen szemérmetlenséget tett vele. Másodszor azért, mert százötven éve nem

volt életveszélyben, és nem alkalmazta ezt a varázsigét. Harmadszor, mert időközben nem is gyakorolta.

Az első szó állandó, a másodikat a boszorkány változtatja aszerint, hova akar eljutni, a harmadikat pedig aszerint, mivé akar anyagszerűsödni.

Ruháját a parázs már lánggra lobbantotta, mire kimondta az első szót. Az érthetőre sikerült. A másodikat és a harmadikat elhadarta. Azt gondolta, mindegy, hová jut, mivé alakul át, csak innen kijusson. Ezt rosszul gondolta, mert az irányulás felfelé vitte a mennyezeti gerenda irányába. Az anyagszerűsödés pedig teljes csőd lett, farágó féreggé, szúvá alakult, amely nagy sebességgel nekiütközött a gerendának, és leesett a padlóra. Juliska ezt észre sem vette, el volt foglalva a kemenceajtó reteszelésével. Ahogy megfordult és futott Jancsikához a szerencsés fordulat hírével, belerúgott az eszméletlenül fekvő szúba, és az belegurult egy nagyobb padlórepedésbe.

A szű még ha ésnél lenne is, mint alak, hosszú távon nem tudná megtartani a varázsló nagy mennyiségű belső energiáját. Mivel még eszméletlen is, a belső energiája elkezdett gyorsan szétszóródni a térben. Caci, mivel látja az energiát, ezt észrevette. Nyugtalanná vált. Erre felfigyelt Jancsika. Nem tudta mire vélni a változást. Rossz előérzete támadt. Kiment a ház elé, körülnézett, kémlelte a láthatárt.

Caci megtalálta gazdiját. Előbb azt hitte, ez csak Luca egy újabb rigolyája. Volt már Luca az ő szeme láttára fa az erdőben, szegre akasztott szatyor, kalap Vilma fején, visongó Lilit üldöző oroszlán és sok más. Féreg még nem. Nyelve hegyével megpöckölte. Mivel meg sem mozdult, rádöb-bent, hogy eszméletlen, és ezért áramlik szét a belső energiája. Nyalogatta. Melengette lehetével. A szű életjelt adott, megrándult néhányszor. Észhez is tért, de az erős agyrázkódástól nem tudott rájönni, ki is ő valójában. Nekifogott rágni az odvas padlót. Ezen Caci jót mulatott. Sajnálja is, mert látja, a belső energiája oly mértékben szétáramlott, hogy már soha többé nem tud más alakot felvenni, nem maradt elég energiája egy teljes átalakulásra.

„Jó étvágyat, Luca banya. Váljanak egészségedre e finom falatok”, a fülébe duruzsolja, majd kísétál Jancsikához.

\*

Odakint Jancsika és Juliska egy nagyobb bokor árnyékában ül, azon tanakodnak, mitévők legyenek. Caci hízelgően odasimul Jancsika combjához. Ő az ölébe veszi, simogatja. Érzi, Caci lenyugodott. Elmúlt a veszély. Meg is jegyzi:

„Ha Caci cica nyugodt, mi is azok lehetünk.”

Egyszerre állnak fel mind a ketten, mintha megbeszélték volna. Elin-  
dulnak az erdőbe gombászni.

Alig tettek meg húsz–harminc lépést, és már egy nagy csapat őzlábgom-  
bára bukkantak. Juliska visong örömeiben. Olyan nagy a gombák kalapja,  
mint egy igazi kalap. Gyönyörűek, és milyen finomak parázson sütve!

Jancsika az ölében viszi Cacit. Menet közben azon töri a fejét, mit tud  
még cicanyelven. Bosszankodik hangosan:

„Oda kellett volna jobban figyelnem, mikor Nagypapa beszélt a ci-  
cánkhoz. Ő biztos tudott tíz, de lehet, húsz szót is cicanyelven.”

Juliskának máshol jár az esze.

„Ennyi gomba nekünk hármunknak elég lesz egy hétig. Felét leszedjük  
most. Készítünk vacsorát, ami pedig megmarad, kiterítjük lepedőre szá-  
radni. Holnap a másik felének felét szedjük le, aminek egy részéből ebédet  
főzök, a másik részét tartósítjuk sóval és ecettel. Holnapután leszedjük  
mindet, ami megmarad, nehogy megvénüljön. Ezt két napig ehetjük pará-  
zson sütve. Azután a szárított gombából főzök kétszer paprikást. A sava-  
nyú gombát megtartjuk útravalónak.

„Menjünk tovább, hátha találunk még”, mondja Jancsika.

„Szárítsunk minél többet, lehet, hogy sokáig itt kell maradnunk.”

„Maradhatunk, de mit csinálunk, ha megint megjelennek azok a dilis  
banyák?”, mondja síró hangon Juliska.

„Ne aggódj emiatt, Caci jelezni fogja jövetelüket. Ő tudja, hogy azok  
számunkra veszélyesek. Caci nagyon okos és jó barátunk is”, bátorítja Jan-  
csika aggódó kishúgát.

Caci az egyetemes nyelv tudatszintjén van, és érti a gyerekek beszédét.  
Nem hiú, de jólesik neki a gyerekek nagyrabecsülése, bizalma, ragaszkó-  
dása, szeretete. Ő tudja, a lányok nagyon ingerlékenyek. Megsértődtek,  
mert azt hiszik, Luca lóvá tette őket, megígérte, de nem készített számuk-  
ra pecsenyét. Ha megsértődnek, ők nem jönnek el ide, amíg Luca nem  
megy el hozzájuk. Így nincs mitől félni.

\*

Jancsika és Juliska a környéken hat kisebb-nagyobb őzlábgombatelepet  
talált. Szedték, szárították, tartósították serényen. Caci őrködött. Látvá-  
nyos ügyességgel mászott fel a kémény csúcsára, onnan kémlelte feltűnően  
a messzeséget a gyerekek nagy örömére. Meg voltak győződve róla, itt  
egy szúnyog sem szállhat el úgy, hogy Caci ne vegye észre. Pedig ő nem a  
szúnyogokat figyeli, hanem a nagy energiahullámok mozgását.

\*

Lajos, Luca, mivel szű lett, csúfolhatnánk Szucának is, de nem fogjuk, ráeszmélt mivoltára. Kezdetben sajnálta önmagát, majd önátkozásba fogott. Mérgében verte a fejét a padlódeszkába és sírt. Már régen bejuthatott volna az örök élet birodalmába, de ahhoz meg kell halni. A halál pillanatát úgy kell megválasztani, hogy éppen arra áramoljon az energiahullám, melyre az élőlények energiája fel tud kapaszkodni. Azzal beutazhatja a világmindenséget, és ott száll le róla, ahol akar, ott kezd új életet, ahol megkívánja.

Gyávaságból választotta, hogy rút banya legyen. Örök életet szeretett volna, halál nélkül. Most, ha gyáva is, a halált választja, szű alakban nem akar élni. Szerencséjére Cacinak csodálatosan jó a hallása. A szű gyenge hangját is meghallja, meg is érti, és így segíthet neki.

Lefeküdt a padlóra, jobb fülét a repedés fölé helyezte, és hallgatja Luca tervét:

„El akarok utazni a nagy energiahullámmal.”

„Melyik az a sok közül?”, kérdez rá Caci úgy, mint a nem tudná.

„Úgy néz ki, mint egy óriás szőlőfürt. Szőlőszemekre hasonlítanak a rajta lévő élőlények energiái. Így legyen: te a tetőről figyeld az energiahullámokat. Mikor közeledni látod a fürtöst, jelt adsz a gyerekeknek, akik felgyűjtják a házat. Én benne égek, és a széjjeláramlott energiám is felszabadul, mivel nagyobb része még itt van a falakon belül. Ha így kivitelezük a halálot, van esélyem felkapaszkodni a nagy hullámra.”

„Ez jó terv, csak kivitelezhetetlen. Nem tudom a gyerekeknek megmagyarázni. Ők nincsenek az egyetemes nyelv tudatszintjén”, válaszolja Caci.

„Oda kell helyezni őket. Legalább az egyiket”, vágja rá Luca mérgesen.

„Hogyan?”

„Éhség, félelem, ijedtség, nagy meglepetés fellazítja az élőlények tudatát. Ebben a helyzetben elmozdítható, majd új helyre beállítható”, mondja Luca határozottan.

„Igen, csak én nem tehetem velük azt, amit te tettél velem. Nem kopaltathatom őket kalitkában”, mondja Caci.

Hallgattak több órán át, mire megszólal Luca:

„Felmászol arra a fára, amely alatt leggyakrabban járkálnak a gyerekek. Elbújsz a levelek között. Tudatodat az egyetemes nyelv szintjén tartod. Mikor arra megy egy gyerek, hirtelen ráugrasz, megkarmolod erősen, és közben folyamatosan mondd: figyelj ide, te érted, amit én mondok, figyelj ide, te érted, amit én mondok...”

„Megpróbálom. Ez a tudás a gyerekeknek később is hasznukra válna. De van itt ám még egy dolog, a gyerekek itt akarnak élni a házban. Hova menjenek, ha felgyújtják?”

Luca elgondolkodott, majd elaludt.

\*

Caci éjjel bejárta a ház környékét. Nézegette, melyik fa lenne a legalkalmasabb. Közben vadászott. Fogott két kövér egeret. El is fogyasztotta jóízűen. Ilyen jó sora nem volt még soha. Napi háromszor kap főtt ételt, és minden este kifésülik a szőrért. Egyszer meg is fürdették. Egész életében nem dajkálták annyit, mint e néhány napban. De azért ha akarja, ha nem, be kell vallania, nem a gombapörkölt a kedvenc eledele. Sétált a fák között. Képzeletben többször is végigjátszotta Luca tervét, és arra a következtetésre jutott, hogy nem jó. Mert ha ő megkarmolja valamelyik gyereket, és közben nem sikerül beállítani az új tudatszintet nála, akkor elveszti a gyerekek bizalmát. Azt pedig végképp nem szeretné. Mást kell kitalálni. Olyat, ami ha nem is sikerül, nem rontja meg barátságukat. Álmos lett. Bement a házba, és feltelepedett a kemence tetejére. Már-már majdnem elaludt. Félálomban bevillant az agyába egy új terv. Álmukban ugrik rá a gyerekekre. Nem kell őket megkarmolni, mégis nagy lesz a meglepetés. Na de nem ma éjjel. Fel kell erre készülni. Többször gondolatban végigjátszani, hogy elég energia legyen az akcióban.

„Sikerülni fog”, mondja magának mosolyogva.

Ásít nagyot, és már alszik is.

\*

Reggeli után a gyerekek kint tevékenykedtek az udvaron. Jancsika fát vágott. Juliska szárított gombát tört porrá mozsárban. Caci letelepedett Lucához, aki elmondta, szerinte mi volna a legjobb a gyerekekre nézve:

„A kincseimet ne vigyék magukkal a városba. Ezekért a kincsekért országokat adtak el. Ha valaki meglátja náluk, három napnál nem élnek tovább. A szegénység védelem. A szegény embert, gyereket sanyargatják, de nem ölik meg. Ássák el a nagy szürke szikla tövében.”

„Miért oda?”

„Azért, mert annak varázsereje van. Az oda elásott kincset csak az találja meg újból, aki oda elásta.”

„Mit jelent az, hogy varázsereje van a nagy szürke sziklának? Többször jártam arra, de nem éreztem semmit. Hogyan védi meg a kincseket?”

Luca kivárt néhány másodpercet, mintha azon gondolkodna, egyáltalán hozzáfogjon-e ezt magyarázni Cacinak, aki erre megindokolta kérését:

„Nekem ezt tudnom kell. Ha a gyerekek megkérdezik tőlem, és én nem tudom, szegyenben maradok.”

Luca sandán mosolyogva hozzákezd a magyarázáshoz:

„Ez a szikla nem itt jött létre, ahol van, hanem a világmindenség valamelyik másik sarkában. Mondhatjuk, az égből pottyant ide. Ezért olyan energiát tartalmaz, amilyen a Földön nincs. Ennek hatására az élőlények tudatszintje eltolódik. Ez azt jelenti, ha olyan valaki, aki nem ásta el oda a kincseket, de keresi a sziklát, mert megtudta, hogy ott kincsek vannak elásva, odaér a sziklához, elfelejti, miért jött oda. Elmegy mellette. Mikor kikerül a szikla energiájának hatásköréből, a tudata visszaáll a megszokott szintre, és így még azt is elfelejti, hogy elment valamilyen szikla mellett. Ha valamikor véletlenül eszébe jut, meg lesz győződve róla, hogy álmodta. Érted?”

„Nem egészen. Ha az megy kiásni a kincseket, aki elásta, az nem felejt el, miért ment oda?”, kérdezi Caci összpontosított komolysággal.

„Annak, aki elásta a kincseket, van emléke a kincsekről azon a tudatszinten is, amelyikre a szikla közelében jut. Minél közelebb jut a sziklához, annál pontosabban emlékszik a helyre. Sőt, még azt is újra fogja érezni, amit a kincsek elásásakor érzett. Érted?”

„Értem”, válaszolja Caci határozottan.

„Ha majd mentek elásni a kincseket, azon az úton menjetek, amelyikről menet közben rá lehet látni a sziklára. Mikor jöttök visszafelé, többször forduljatok meg, és vessetek egy pillantást a sziklára. Érted?”

„Értem”, válaszolja Caci határozottan, mert hát érti is.

„Miután meggyűjtják a házat, menjenek a városba. Csak egy-egy kicsiny elemózsiás batyut vigyenek magukkal. A fiú menjen a Sóvári kovácsműhelybe. Mondja, munkát keres, és ismétелgesse, ő árva gyerek, nincs senkije. Árvákat szívesen alkalmaznak, nem kell a munkájukért fizetni, és ha bajuk esik munka közben, nem kell értük felelni senkinek. Így biztosan kap munkát, nem marad az utcán. A kovácsműhely udvarában lószerszámkészítő és nagy fazekasműhely is van. A kislány menjen a központi szállodába, és tegyen hasonlóan. Annak udvarában van szabóműhely, és kelmefestéssel is foglalkoznak.

Mind a két gazda elég tisztességes, és nagyra becsüli a tudást. Ezek a gyerekek tehetségesek, ha ez kiderül, oktatni fogják őket. Ha már a szakmai tudás birtokában lesznek, jöjjenek el a kincsek egy részéért. Csak anynyiért, amennyi egy-egy kicsiny műhely vásárlásához szükségeltetik. Majd később, óvatosan, a többit is hasznosítsák”, mondta Luca.

„Megváltoztál. Most hallottalak először jóakarón beszélni emberekről”, jegyezte meg Caci.

„Magamat is megleptem. Szerencsétlenségemre megszerettem ezeket a tehetséges, jólnevelt gyerekeket. Vagy így hat rám az erős agyrázkódás” válaszolt öngúnnal Luca.

„Igyekezzél a gyerekek tudatszintjének beállításával.”

„Igenis, Nagyságos Őférgsége”, mondja Caci alázatos szolgálatkészséget színlelve.

Kiment az udvarra a gyerekekhez. Odadörgölődött egyikhez, másikhoz, majd felmászott a tetőre, onnan a kémény csúcsára. Láta, a gyerekek nézik, ezért feltűnően körülnézett, majd leült és tanulmányozta az energiahullámok elrendeződését. Nem időzött fent sokáig. Az erdőbe akart menni sétálni, energiát gyűjteni az éjjeli akcióhoz. Ahogy elrugaszkodott, bal hátsó lábával kilökte a kémény meglazult tégláját, ami ráesett a nádra, felpattant, és megütötte a leugró Cacit. Az ütés megperdítette, és háttal esett a nádra, majd nagy sebességgel csúszott lefelé. Ezt látván, a gyerekekben meghűlt a vér, tágra meredt a szemük. Caci egy mozdulattal megfordult, és belekapaszkodott az ereszből kiálló léche. Lógott a levegőben. A gyerekek felpattantak és odafutottak. Ahogy fentről rájuk nézett – mivel ő látja az energiát, így az emberek energiáját is, látta, a tudatuk az ijedtségtől fel van lazulva. Pillanat alatt saját tudatát az egyetemes nyelv tudatszintjére helyezte, és elkezdett beszélni hozzájuk:

„Ti értitek, amit én mondok. Figyeljete rám. Ti értitek, amit én mondok. Ne gondolatok semmire. Csak azt figyeljétek, amit én mondok. Ne gondolatok arra, ez hogyan lehetséges. Ti értitek, amit én mondok...”

A gyerekek megdermedtek. Értik, amit mond. Rámeredtek. Alig lélegeznek. Érzik, csoda történt, és ez fokozza figyelmüket. Caci beszélt megszállottan. Mondta, hogy zsibbadnak a lábai, és le akar ugrani. A gyerekek aláálltak. Jancsika karjaiba ugrott. Esés közben is beszélt. Leültek. A gyerekek mereven nézik, és feszülten hallgatják.

Így telt el a nap és az éjszaka egy része. Akkor szólaltak meg a gyerekek. Kialakult a párbeszéd. Ez azt jelenti, sikerült az új tudatszinten tevékenyvé lenni. Ha két egész nap megtartják ezt a tudatállapotot, akkor nagy az esélye, hogy állandósul is. Addig nem szabad elaludni.

Caci mesélt nekik Lucáról, Vilmáról, Liliről és a macskáikról, és arról is, hogyan néz ki az élőlények energiaarculata, és mindenről, ami a gyerekeket érdekelte. Közben ösztönözte őket, egyenek, tevékenykedjenek. Két nap, két éjjel elteltével egy-egy órát hagyta őket aludni. A gyerekek megértették, milyen nagy előnnyel jár ez a tudás, és minden tőlük telhetőt megtettek a siker érdekében. Ki is merültek nagyon. Caci a végkimerültség

határán volt. Négy egész nap ébren van, és éberen tevékenykedik. Mikor úgy látta, elég tartós a gyerekek tudatszintje, elnyúlt a kemence mellett, és elaludt.

\*

Egész nap aludtak. Csak Luca volt ébren. Izgult. Cacinak kéne előbb felébredni, és beszéddel ébreszteni a gyerekeket. Szerencséjére így is történt. Caci fölébredt, nyújtózott nagyot, és odafeküdt Lucához, aki ujjong:

„Caci, nagyon jó munkát végeztél. Nem kétszer, százszor intelligensebb vagy, mint a lányok macskáikkal együtt. Most ülj oda a gyerekekhez, és folytasd a beszédet. Ne érintsd meg őket. Beszédre ébredjenek.”

Szerencsés ébredés után kivezette őket az erdőbe. Séta közben elmagyarázta Luca tervét. A gyerekek nagyon meglepődtek, amikor azt hallották, Luca él. Nem igazán értik az egészet, de megígérték, segítenek.

„Mivel Luca él, függetlenül attól, hogy most féreg, azért a ház még az övé. Ha fel akarja gyűjtetni, felgyűjtjük. Juliska, te mit gondolsz?”

Juliska elszomorodott. Gondolkodik, elfordul, majd mikor egészen háttal áll Jancsikának és Cacinak, kinyögi halkán:

„Én sajnálom a házat, de még jobban a sok szárított gombát.”

Hirtelen megfordul, és csodálkozva megkérdezi:

„Ha elég a ház, te, Caci, hol fogsz lakni?”

„Így kifésülten úri cicára hasonlítok. Lehet, én is bemegyek a városba. Vagy utazom. Elmegyek világot látni”, mondja titokzatosan mosolyogva.

\*

A felkészülést Luca vezényeli Caci közvetítésével. A kincseket elásták. Minden szobában végig a fal tövébe száraz szénát raktak, és a sarkokba még nagy kupac száraz rőzsét is. Odakészítették az elemózsiás batyukat a kijárat ajtó mellé. A kemencében folyamatosan tüzelnek, hogy mindig legyen parázs. Várnak.

Többször is végigjátszották a tűzgyűjtés folyamatát.

1. Az akciót Caci indítja. Erősen nyávog és int háromszor a farkával.
2. Jancsika és Juliska a kemencéhez futnak, megtöltenek parázzsal két bádogvödröt.
3. Viszik a parazsat a legtávolabbi szobába.
4. Onnan kezdve minden szobában két-két sarokba parazsat öntenek a szénára.
5. Így haladnak a kijárat ajtó felé.

6. Mikor az ajtóhoz érnek, felkapják elemózsiás batyuikat, és futnak a város irányába.

Néhány napig feszülten várakoztak. Idő múltával lenyugodtak, de éberek maradtak. Nagypapa ezt a figyelmes virrasztás állapotának nevezte. Hasonló állapotban vannak a horgászok, míg a kapásra várnak.

Caci ideje nagy részét a kéményen tölti.

Egyszer Jancsika megkérte, kérdezze meg Lucát, mit tett a házával, hogy ő és Juliska úgy látták, mintha mézeskalácsból lenne. Még törtek is a kerítésből és rácsálták is. Caci meg is kérdezte, mire Luca így válaszolt:

„Nagyon leegyszerűsítve így lehetne mondani. Az anyag a világminőségben csak egy megfelelő energiából jön létre. Ha az ember vagy más élőlény megfelelő tudatszinten van, tudja alkalmazni ezt az energiát, és anyagot létrehozni.”

Caci kijött, és a következőt mondta:

„Olyan választ, amit te most meg tudnál érteni, nem tudott adni.”

„Kár. Úgy megkívántam egy kis édességet.”

„Én is. Nem tudna Luca varázsolni legalább egy pár falatot?”, tette hozzá Juliska.

„Sajnos nem”, mondta Caci elnézést kérő tekintettel.

„Luca pedig kérdezi tőled, Jancsika, kitől tanultad azokat a gyakorlatokat, melyeket a vasketrecben végeztél.”

„Hm, meg voltam győződve, Luca nem látja a gyakorlataimat. Annyira titkoltam, és mégis látta. A Nagypapától, Friss Jánostól tanultam. Mi a Friss patak mentén éltünk vele és Anyukával. Csakhogy ők meghaltak.”

„Nagypapa nagyon okos volt, és nagyon-nagyon szeretett minket”, tette hozzá Juliska hadarva.

Caci ezt elmondta Lucának, mire neki eszébe jutott, hallott ő már a Nagypapáról a lányoktól. Ők füvesembernek hívták. Sok borsot tört a lányok orra alá. Többször meggyógyított olyanokat, akiket ők rontottak meg. Úgy egy évvel ezelőtt újságolták örömmel, végre megszabadultak tőle.

„Ha a lányok tudják, kinek az unokáit tartom fogva, nem kérik, készítek belőlük pecsenyét, hanem amilyen dilisek, élve eszik meg őket”, mondta Luca mosolyogva.

\*

Várták a nagy fürtös energiahullám megjelenését, de mikor megjelent, váratlanul érte őket. Caci éppen a kémény tetején feküdt, ahogy megpillantotta, felpattant, de annyira, hogy leesett a kéményről a tetőre. Ahogy tápászkodott, integetett ugyan a farkával, csakhogy a gyerekek ezt úgy értelmezték, mintha egyensúlyozna, nehogy leessen. Majd nyávigott nagyo-

kat, de közben meg nem integetett a farkával. Láta, a gyerekek nem értik. Felugrott a kéményre, beállt abba a helyzetbe, amibe gyakorlaskor szokott, nyávogott hangosan, és háromszor intett a farkával. A gyerekeknek elállt a lélegzete. Már úgy érezték, ez a pillanat sose fog bekövetkezni. És most itt van. Gyorsan észbe kaptak. A tűzgyújtást ügyesen végigcsinálták úgy, ahogy begyakorolták. Az elemózsiás batyuval a hónuk alatt futottak a városba vezető úton, mire megszólal Juliska:

„Várjuk meg Cacit.”

Megállnak hirtelen és visszanéznek. Ég az egész ház.

„Úgy látszik, jól sikerült”, mondja Jancsika.

A lángok kicsapdosnak az ablakon, itt-ott már belekaptak az ereszből is. A nádas tetőn gyorsan terjed a tűz. Caci meredten áll. Megigézte a látvány. Az energiahullám kellemesen betakarta, és vonzza magába. Caci tudja, föl van ajánlva neki az örök élet. Ő nem gyáva. Boldogan elhagyja testét, és felkapaszkodik a nagy energiahullámra.

A gyerekek nem tudhatják, hogy az, amit ők látnak, már csak egy megmerevedett macskatest. Torkuk szakadtából kiabálják:

„Ugorj, Caci. Ugorj, Caci...”

Juliska visít, majd eszméletlenül elvágódik. Jancsika leguggol. Kezével a hasát szorítja. Úgy fáj, mintha tépnék ki a testéből.

Amikor Caci lángoló teste lefordult a kéményről, ő is lefeküdt a földre.

Sokáig feküdtek kegyetlen hiányérzettel a lelkükben, testükben.

Jancsika már nagyfiúnak érzi magát, de most szomorúan nyöszörög:

„Minket mindenki elhagy”, mondogatja zokogva.

Csak amikor felálltak, vették észre, hogy Jancsikánál a gyomorgörcs hasmenést idézett elő. Így nem mehetnek a városba. Elmentek a közeli patakra. Jancsika megfürdött, majd kimosták az alsónadrágját. Juliska is megfürdött. Jól hatott rájuk a hideg víz. Egy különös szabadságérzet uralkodott el rajtuk. Tudatosult bennük, hogy túléltek egy igazi boszorkány fogságát. Röpdöstek örömeikben. Erősebbek voltak, mint valaha. Jancsika felemelte jobb kezét, és egy kis völgy irányába mutatott.

„Amikor erre gombásztunk, a szikla mögött barlangbejáratot láttam. Kitakarítjuk, és ott alszunk”, mondta megszokott határozottságával.

Hogy Lajosnak, Lukrécianak, Lucának vagy Szucának sikerült-e a felkapaszkodási művelet, majd csak akkor tudjuk meg, ha Cacit a nagy hullám a világmindenség e sarkába hozza ismét.

Másnap elindultak kora hajnalban. Egész úton terveket szőttek. Életük legnagyobb feladatát kell megoldaniuk, elválni egymástól. Végül úgy döntöttek, kiválasztanak egy helyet a városban, ahol szabad idejükben tartózkodnak. Egyszer majd összefutnak. Annak olyan helynek kell lennie, ahol nem lesz feltűnő a várakozó gyerek.

A városba kora délután érkeztek meg. Megálltak egy nagy templom bejáratánál. Néhány gyerek ott koldult. Úgy gondolták, itt talán jó is lenne várakozni. Nemsokára jött egy felnőtt koldus, elzavarta a kolduló gyerekeket. Továbbmentek. A főutca közepe táján van a cukrászda. Éhes gyerekek álldogálnak a kirakat előtt. Juliskának tetszett volna, hogy itt várakozzanak egymásra, de Jancsika úgy érzi, ez túl feltűnő hely.

Ahogy mentek tovább a főutcán, Jancsika hirtelen megállt.

„Módosítjuk a tervet. Elkísérlek a központi szállodáig. Messziről figyelem, bevesznek-e dolgozni. Ha igen, akkor megyek a kovácshoz. Ha elválnánk most, téged pedig nem vesznek be dolgozni, egyedül maradnál az utcán.”

„Jó. Igazad van. Így lesz a legjobb”, mondja Juliska megkönnyebbülve.

Megkeresték a szállodát. A főutca végében van. Asztalok körül emberek ülnek a bejáratí ajtó előtt.

Jancsika beállt az utca túloldalán lévő ház kapualjába.

Juliska bemegy a szállodába, és megszólítja az első szembejövő hölgyet:

„Kérem szépen, ha tudna segíteni. Munkát keresek. Árva gyerek vagyok.”

A hölgy vendég volt. Kézen fogta Juliskát, és odavezette egy másik hölgyhöz, és azt mondta:

„Ő a Gazdaasszony.”

„Megkérném a Gazdaasszonyt, segítsen. Munkát keresek. Árva gyerek vagyok. A nagymamával az erdőben laktunk, és tegnap leégett a házunk. A nagymama bennégett. Most már nincs senkim. Tudok főzni, mosni, takarítani.”

Erre felfigyel egy vendég, odanéz, és megjegyzi:

„Szegény kislány. Láttam a házatokat égni. A Nagyerdőben vadásztam tegnap, és látom, ég egy ház. Meglepődtem. Sokat jártam arra, de nem vettem észre ott házat. A lángjából ítélve pedig elég nagy volt. Hogyan gyulladt ki?”

„Valószínűleg parázs szóródott ki a kemencéből, uram. Én a patak-nál voltam. Csak a nagymama volt odabent. Ő biztosan ki akart valamit menteni a tűzből, és bennégett. Szegény nagymama”, mondja Juliska, és elkezd sírni.

„Jó. Gondolom, akad itt munka számodra is”, kézen fogja Juliskát a Gazdaasszony, és bevezeti a szobába, ahol egy öregúr ül. Olvas. Nagy csend van körülötte.

„Ez a kis árva munkát keres. Ügyesnek néz ki, felvenném mosogatni”, mondja a Gazdaasszony tisztelettudó hangon.

„Ahogy gondold, lányom”, mondja az öregúr, és fel sem néz a könyvéből.

Jancsika kivárt még egy kicsit, majd amikor már biztosra vette, hogy Juliskát bent tartják, elindult megkeresni a Sóvári kovácsműhelyt. Megtalálta. A külvárosban van, eléggé messze a templomtól. Ahogy belépett az ajtón, még jó napotot sem érkezett mondani, már kitették volna:

„A gazda nincs itthon. Gyere holnap”, mondta egy sötét szakállas férfi.

„Engem a Mesterhez küldtek. Nem mehetek el. Itt kell megvárnom”, találta fel magát Jancsika.

„Hát jó. Menj át a fazekasműhelybe. Van még hely a kemence mellett.”  
Mivel árva gyerek munkájáért nem kell fizetni, őt is ottfogták.

Mind a ketten sokat dolgoznak, de attól eltekintve jól érzik magukat. Jancsika nem is hagyná itt ezt a helyet, ha látogathatná Juliskát. Napokig gondolkodott, milyen örüggyel járhatna a városba. Nem jutott eszébe semmi, de egyik vasárnap feltűnt neki, a Gazdaasszony templomba készülődik. Odament hozzá, kezét csókolt, és tisztelettel megkérte, engedélyezze neki is a templomba járást.

„Nagyon szép tőled, hogy ilyen nemes gondolatod támadt. A héten veszek neked ruhát, és a jövő vasárnap már mehetsz is”, mondja, majd amikor már elhaladt néhány lépésre, visszafordul, és megkérdezi:

„Hogy is hívnak téged, legényke?”

„János, asszonyom”, vágja ki Jancsika legényesen. És közben kihúzza magát.

\*

Juliska étkezések után mosogat. Ha nincs munka a konyhán, takarít a vendégszobákban. Közben ki-kinéz az utcára, reméli, egyszer majd csak ott látja Jancsikát a kapu alatt. Jancsika őt sosem hagyta cserben, most sem fogja, mert Jancsika olyan megbízható, következetes, jó testvér. A portörést szereti a legjobban. Élvezi simogatni a gyönyörű faragott bútorokat. Azon a vasárnap délutánon is, amikor Jancsika végre kijutott a városba, önszorgalomból az egyik szabad szoba bútorzatát fényesítette. Kinézett és megpillantotta. Elállt a lélegzete, örömeiben felugrott az ágyra, és onnan vissza. Kinyitotta az ablakot, integetett, majd lement hozzá az utcára. Csak néhány szót váltottak:

„Hogy vagy?”, kérdezte Jancsika.

„Én jól, és te?”

„Én is jól vagyok.”

„Akkor jó!”, mondták majdnem egyszerre.

„Kérjed a Gazdaasszonyod, engedjen vasárnaponként templomba menni. Én ezután minden vasárnap délután szabad leszek. Ha nem vagy ott a templomban, ide jövök a kapu alá. Most megyek”, mondta Jancsika, és elsietett.

Következő vasárnap a templomban egymás mellé ültek. Szorosan összesimultak, hogy foghassák egymás kezét, de azért a többi gyerek ezt ne lássa. Később leültek a templom mögötti padra, és ömlött belőlük a szó. Beszédkényszerük volt. Arról, amit átéltek, nem beszélhetnek senkinek. Jancsika ezt így fogalmazta meg:

„Akármit találunk ki magunkról, az mind hihetőbb lesz az embereknek, mint az, ami történt velünk.”